

ÜÇ ELMANIN MASALI

Bir varmış bir yokmuş,
Evvel zaman içinde,
Kalbur saman içinde
Harman renkler içinde,
Derman dertler içinde
Kırmızılar allanmış, sarılar pullanmış,
Düşmüşler yola
Derdimize bir derman ola...
Dönmüşler, dolanmışlar
Bir görünüp bir kaybolmuşlar,
Gide gide bir çıkmaza varmışlar.
Haramiler kesmiş yolu.
Alını ver demişler,
Sarını ver demişler.
Vermişler neleri varsa.
Alınan alınmış,
Sarılan sarılmış.
Kala kala geriye bir iyilik bir güzellik kalmış...
O da yeşil mi yeşilmiş.
Yarısı gökte yarısı yerde,
Denizlerin dibinde, dağların üstünde, yıldızların peşinde...

Bugün yaşadığımız bu yerlerde bir zamanlar bir Deli yaşarmış. Deli dedikse adı Deli, kendi veli... Çoğunluğun ağladığına güler, güldüğüne ağlarmış. Belki de onların göremediğini görür, duymadığını duyar. Tertemiz bir kalbi varmış. Ne demek istediğini anlamayan halk ona Deli adını takmış ama o, bunu kafasına hiç takmamış. Toplarmış çocukları başına, birbirinden güzel hikâyeler anlatırmış onlara.

Bir yaz günü bizim Deli kendi kendine konuşup kırlarda gezinirken hava ansızın kararır. Kaplamış her yanı simsiyah bulutlar. Derken kuvvetli bir rüzgâr esmeye başlamış. Bir gümbürtü, bir patırtı kopmuş gökte. Damlar takırdamış. Bacalar uğuldamış. Börtü böcek kaçışmış yuvalarına. Herkes evine zor atmış canını. Yağmur yağmış, yağmış, yağmış...

Deli ise şırıldayan göğün altında olduğu yerde duruyormuş. Onun öylece durduğunu gören gök, şaşırılmış kalmış. Gürleyip yağmayı bırakıp durmuş ve Deli'ye şöyle bir bakmış... Bir sessizlik girmiş gökle Deli'nin arasına.

Etrafta kimsecikleri göremeyen Deli, kaldırmış başını göğe ve başlamış ona bir türkü söylemeye:

Söyleye dursun Deli türküsünü...

Gök ondan daha deli...

Atıvermiş önüne üç elma.

Zamansız, amansız...

Hadi bakalım! demiş.

Verdim sana üç elma!

Bakalım neler yapacaksın onlarla!

Gökten önüne düşen üç elmayı görünce şaşırılmış kalmış Deli. Bir tuhaf olmuş yüzü. Elmaların biri sarı, biri

yeşil, biri de kırmızıymış. O elmalara bakmış, elmalar ona...

Sarı olanı Deli'nin şaşkın yüzünü görünce hepten sararıvermiş. Atmış kendini ileriye. Başlamış bayır aşağı yuvarlana yuvarlana inmeye. O sırada güneş açivermiş. Güneşin ışıkları tepeden aşağı yuvarlanan sarı elmaya değdikçe altın gibi pırıl pırıl parlıyormuş sarı elma.

Aşağıda da çocuklar oynuyormuş. İçlerinden biri tepeden aşağı yuvarlanan sarı elmayı görünce gözleri parlamış. "Altın top! Altın top!" diyerek koştuğu gibi yakalamış onu. Başlamış havalara atıp tutmaya, öteki çocuklarla birlikte sarı elmayı elden ele hoplatıp zıplatmaya.

Kırmızı elma havada bir parlayıp bir kaybolan sarı elmanın keyfini görünce derin bir iç çekmiş. Yeşil elma da olanları görmüş ama sarı elmanın başına gelenler onun pek de umurunda değilmiş. O hâlâ bulutların üstündeki evini ve oradaki güzellikleri hatırlıyor gibiymiş.

Masum masum gözlerini açıp Deli'ye bakmış. Deli almış yeşil elmayı eline. Önce bir güzel öpmüş, sonra da koymuş gömleğinin cebine. Bunu gören kırmızı elma ise gözlerini büyüterek seslenmiş Deli'ye:

- Peki, ben ne olacağım? Ben ne olacağım?

Deli de almış onu eline, bakmış kıpkırmızı güzel rengine, sonra da koymuş şapkasının üstüne. Bu durumdan pek memnun olmuş kırmızı elma. "Burada beni herkes görür." diyerek kibirle yerleşmiş yerine.

Aradan uzun uzun zamanlar geçmiş. Gün olmuş, devran dönmüş, sarı elma elden ele dolaşmış, kıymetlen-dikçe kıymetlenmiş. Herkes onun ışıltılarını anlatıyor-muş, bir sarı elması olsun istiyormuş. "Sarı elmaya sahip olunca mutlu olacağız." diyorlarmış. Hastalananlar

onunla iyileşeceğini, mutsuzlar onunla mutlu olacağını sanıyormuş. Kimin bir derdi olsa “Sorunu sarı elma çözer.” diyormuş.

Sarı elma da şımarıkça şımarmış. En kıymetli benim, en güçlü benim, ben her şeyi yapabilirim diye düşüne düşünene kendini çok kıymetli sanmaya başlamış. Unutmuş büyüdüğü ağacı, uyuduğu bulutu, yeryüzüne düşmeden önce dinlediği masalı ve elma kardeşlerini...

Sonunda sarı elma bulmuş kendini kralın hazine odasında. Koymuşlar onu kilitli bir kafesin içine. Hiç aklına gelmemiş kıymetinin onu tutsak edeceği...

Bırakalım şimdilik sarı elmayı köşesinde, çevirelim yüzümüzü kırmızı elmaya.

Yerleşmiş Deli'nin şapkasına, herkes onu övdükçe neşelenmiş kırmızı elma... Talepkâr mı talepkâr, kibirli mi kibirliymiş. Zavallı Deli'nin başında ona etmediğini koymazmış. “Yıka beni, parlat beni, sağa çevir beni, sola çevir beni, oraya götür beni, buraya getir beni...” İstekleri hiç bitmezmiş.

Kırmızı elmanın güzelliğinden başka bir derdi yokmuş. Ama gece olup da şapka ve kırmızı elma yastığın kenarına konulunca kırmızı elmadan bir garip ses gelirmiş. Çıtır da çıtır... Çıtır da çıtır... İnceden inceye, derinden derine bir ses... Deli içten içe hissedermiş: “Elmanın sesi değil bu ses.” Bazı geceler çıtırtılar artıp gizemli bir melodiye dönüşür ve bu melodi, fısıldanan tatlı bir ninni gibi gelirmiş Deli'ye. Gün ağarıp elma baş üstündeki yerini alınca da o sesler kesilirmiş.

Zaman nasıl da geçmiş... Güneş vurmuş sararmış, yel vurmuş kararmış, hem kırışmış hem buruşmuş kırmızı elma. Güzelliğinden eser kalmamış.

Kırmızı elma, ah kırmızı elma!
 Hani kurulmuştun Deli'nin şapkasına.
 Hani gece gündüz, yaz kış baş üstünde gezmiştin.
 Herkes ilk seni görürdü hani. Aman da ne parlaktı kırmızın.
 Aman da nasıl güzeldi kokun. Nasıl da pürüzsüz ve iştah açıcıydın sen.
 Neredesin şimdi kırmızı elma?

Zamanla ona bakan gözlerin ifadesi değişmiş. Kahrolmuş kırmızı elma. Üzüldükçe erimiş, kurumuş, sesi soluğu da çıkmaz olmuş... Fakat içindeki çıtırtılar çoğaldıkça çoğalmış. Gizemli mırıltılar şarkıya dönüşmüş geceleri... Deli de can kulağıyla dinlemiş oradan gelen sesleri...

Bir sabah inanılmaz bir şey olmuş. Tam Deli, kırmızı elmayı şapkasına yerleştirmek üzere elini uzatmış ki parmağına bir küçük kurtçuk tırmanmaya başlamış. Gözlerine inanmamış Deli:

- O geceler boyu şarkılar söyleyen sendin demek...

"Uzun ve zor bir yolculuktan benim için!" demiş kurtçuk. Sevgi gibi sıcakmış... Selamlaşıp tanışmışlar. "Yerini kendin seç." demiş Deli, sevimli kurtçuğa. Kurtçuk tırmanmaya başlamış Deli'nin kolundan yukarıya...

Eskiden kırmızı olan buruşuk elma ise yerleşmiş yine şapka üstündeki hendeğine bu defa sessizce. Öfke duyacak gücü bile yokmuş kimseye.

Gelelim yeşil elmaya... Hani onun buğulu masumiyetinden öpmüştü Deli. Hani onu gömleğinin cebine koymuştu özenle...

Yeşil elma o cepte, Deli'nin kalbine yakın bir yerde. Ne sıcak ne soğuk... Ne güneş ne gölge...

Tam bir dost yüreğinde hissetmiş kendini. Güzel güzel kokmuş, geldiği diyarların huzurunu yaymış etrafına ve Deli'nin duygularına ortak olmuş. Durduğu yer kalbe yakın olduğundan onun her hissini anlamış, dinlemiş.

Sonunda bir gün kurtçuk da çıkagelmiş. Yer ararken kendine dönmüş dolaşmış, yeşil elmanın yanını seçmiş. Orada ne bir kaygı ne bir sıkıntı... Sadece huzur varmış. Yeşil elma da kurtçuğu sevmiş. Düştüğü gökyüzünün büyümlü masallarını anlatmış ona günler geceler boyu. Bulutların üstünü, yıldızları, rüzgârları anlatmış. Kurtçuk da ona zorlu yolculuğunu hikâyelemiş. Nasıl da sıkıntılar çekmiş kırmızı elmanın içindeki karanlıktan gün yüzüne çıkana kadar... Işığı ilk gördüğü anın sevincini paylaşmış. İki kişi sevgiyle söylemişler.

Deli de dinlemiş onların muhabbetlerini keyifle, tanıklık etmiş aralarında büyüyen aşka... Şiirler yazmış, şarkılar söylemiş kurtçukla yeşil elmaya. Bir deliye yakışan ne varsa yapmış onlar için. Ne de olsa aşk biraz delilik de istemiş değil mi?

Yeşil elmayla kurtçuk öyle sevmişler ki birbirlerini, sevgiye açmışlar gözlerini, başka her şeye kapatmışlar. Yeşil elmayla kurtçuğun aşkı Deli'nin kalbine yakın cebinde yşeredursun, biz hazine dairesinde unuttuğumuz sarı elmaya bakalım neler olmuş...

Sarı elma, ihtişamlı bir sarayda kilitli kaldığı hazine odasında can sıkıntısından sararıp soladursun. Namı, ünü hiç yerinde durmamış, almış başını, dağlar denizler aşır başka krallıklara kadar varmış. Şu koca dünyada adını duymadık kalmamış. Herkes onu istiyormuş.

Sarı elmanın ise dışarıda olup bitenlerden haberi bile yokmuş. O artık düştüğü gökyüzünü ve kardeşlerini hatırla-

lıyormuş: “Kim bilir neredeler şimdi, ne yapıyorlar?” Kendi haline bakmış, “Değerliyim başkalarının gözünde ama hapsoldüm bu karanlık kafeste. Yalandan değerim esir ediyor beni... Ah ah!” diye inlemiş. Böylece günler geceler geçerken sarı elma da ışıltısını ve gücünü yitirdikçe yitirmiş, altından çok, sıradan bir sarı elma gibi olmuş.

Bir gün komşu ülkenin savaşçıları, sarayın bulunduğu kaleyi kuşatmışlar. İstedikleri sarı elma, söyledikleri: “Sarı elmayı verin, yakıp yıkmadan gidelim.”

Kral zor durumdaymış. Kendini savunacak hazırlığı yokmuş. Bir altın elma yüzünden halkının kanının dökülmesine de gönlü razı gelmiyormuş ama diğer yandan altın elmayı vereceğine ölmeyi yeğliyormuş.

O gece hazine odasına inip fenerleri yakmışlar. İşte orada haşmetli kafesinin içinde duruyormuş altın elma. Kral iyice yaklaşmış yanına. Üzerine bir ışık tutuverince de tuhaflığı hemen anlamış. “Ne olmuş benim sarı elmama!!!” diye bağırıp çağırmış. Sadece kendisinde bulunan anahtarla açmış kafesin kapısını ve almış sarı elmayı eline.

Elma ansızın patlayıveren kızılca kıyamete bir anlam verememiş elbette. Kral iyice incelemiş elmayı. “Şekli şemali aynı ama ne olmuş da ışığı solmuş sarı elmanın?” diye düşünerek telaşla çağırtmış sarayın büyücülerini. Sonunda konuşturmuşlar sarı elmayı. Elma demiş ki:

- Hatırladım kim olduğumu, değerim ne olduğunu... Özledim kardeşlerimi, ondandır rengimin solması...

- Kardeşlerin nerede?

- Bir Deli'nin elinde.

Kralın adamları bulmuşlar Deli'yi, getirmişler saraya, çıkartmışlar kralın huzuruna. İstemişler öteki elmaları. İstemişler ama Deli bu, korkar mı hiç kraldan? “Vermem

elmalarımı!” demiş de başka bir şey dememiş. Kral eksik kalır mı, o da “Ver elmaları!” demiş de başka bir şey dememiş.

Sonunda bir yay gerilmiş ve gaddar bir ok Deli’ye doğru yola koyulmuş. Kısacık bir anmış... Yeşil elma ortadan ikiye yarılmış. Deli çökmüş dizlerinin üstüne. Eli göğsünde yeşil elmanın üstünde, sancıyan yüreği onun altında, kurtçuk onların tam yanında...

Pörsümüştü kırmızı elma savrulup düşmüş kralın ayaklarının dibine. “Bu muymuş altın elmanın kardeşi?” demiş kral, buruşuk kırmızı elmaya.

Kurtçuk görünce yeşil elmasını o halde, üzüntüden ne yapacağını şaşırılmış Deli’nin cebinde. Ah ne aman sızıymış, vah ne yaman sancıymış! Vurulup parçalanan yeşil elma değil, kurtçuğun yüreğiymiş adeta...

Aşk işte böyle bir şeymiş. Sevdiğiyle güler, sevdiğiyle ağlarmış...

Kurtçuğun ağladığını duyan yaralı Deli, son gücünü toplayıp seslenmiş dostuna:

- Ne ağlarsın kurtçuk! Yok mu yapacak bir şeyin, aşkını yaşatmak için? Gözyaşların daha çok sızlatır kalbimdeki yarayı. Git hele bir bak oraya ne haledir yüreğim... Var mıdır bir çaresi derdimin?”

Deli’nin bu sözleri kurtçuğu yerinden hoplatmış. Kurtçuk silkelenmiş, toparlanmış... Dostum sen de yaralısın diye bırakıp dövünmeyi, ilerlemiş Deli’nin içindeki yaraya... Yara pek derinmiş. “Korkma!” demiş Deli, “Gir oradan içeri...” İçerisi çok karanlıkmiş. Kurtçuk önce bir tereddüt etmiş ama Deli’nin söylediklerini düşünüp azimle dalmış yaradan içeri ve ilerlemiş yarık boyunca. Vara vara, güm güm atan o güzel kalbin yanına varmış.

Elleriyle yoklamış kalbin ulaşabildiği her yanını ve kanayan küçücük bir oyuk bulmuş oracıkta. Kaygıyla ve korkuyla “Burayı kapatmak gerek! Burayı hemen kapatmak gerek! Yoksa tüm kan sızıp gidecek.” diyerek kendini hızla dışarı atmış, “Bir şey bulmalı, bir şey bulmalı, o boşluğu doldurmalı!” Kurtçuk sağa bakmış bir şey yok, sola bakmış bir şey yok!

O sırada sessizce yatan sevgili yeşil elmasına bir kez daha bakmış... Yeşil elma gülümser gibiymiş bu defa. Kurtçuğun içine bir ferahlık gelmiş. Gitmiş elmanın yanına, almış onun bir çekirdeğini kucağına ve düşmüş yeniden yola. Yaranın başlangıcındaki delikten içeri taşımış elmanın çekirdeğini. Vara vara, güm güm atan kalbin yanına varmış yine. Öpmüş elinde tuttuğu çekirdeği yavrusunu öper gibi, sonra da yerleştirmiş Deli'nin yüreğindeki kanayan oyuğa...

O anda kalbin atışı değişmiş. Bir mutluluk, bir huzur gelivermiş Deli'ye. Güm gümler bırakmış yerini ahenkli bir ritme... Kan ter içindeki kurtçuk çıkmış delikten dışarı ve dostunu kurtarmanın verdiği huzurla dalmış Deli'nin göğsünde bir derin uykuya...

Kurtçuk ne kadar uyumuş bilinmez, uyandığında bir kayanın dibindelemiş. Yanında ışıldayan narin yapraklı fidanı görüvermiş. Fidan, Deli'nin göğsünden yükseliyor-muş. Deli konuşmuş:

- Bundan sonra benim yerim yurdum burası, canım da evladım da yaşamım da aşkın tohumundan biten bu fidan... Varsın kökleri kalbimi yarıp toprağa, dalları göğsümü yarıp göklere uzansın.

Günler ayları kovalamış, aylar günleri toparlamış. Fidan zamanla büyümüş, ağaç olmuş.

Ağaç öyle büyümüş, öyle büyümüş, öyle büyümüş ki bulutlara kadar uzanmış dalları. Dalları uzadıkça gövdesi incelmış, incelmış ve görünmez olmuş... Kökleri de yerin derinliklerine daldıkça dalmış... Artık Deli yokmuş ama sevgiden doğmuş bir yaşam ağacı varmış. Kökü toprakta, dalları bulutlardaymış. O koca ağaçta zamanla türlü çeşit elmalar büyümüş bulutların üstünde...

Ne zaman aşağıda bir masal anlatılsa ağaç üç elma kardeşi hatırlar, masalın sonunda da üç tane elmasını bırakıverirmiş aşağıya... Masalcı onları dağıtıyor gibi yapsa da düşen her elma kendi kaderini yaşarmış aslında.

Bir tek bu masalın sonunda gökten düşmedi üç elma.

Havaya bakıp kaldı Masalana:

- Nerede elmalar?

Ağaç yukarıdan seslendi:

- Kendine bak, kendine!

Masalana bir baktı ki kendine, zaten üç elma ve bir de kurtçuk var kendi içinde. Dedi ki:

- Güzelliği, dış görünüşü önemseyen yanımda duruyor işte kırmızı elmam.

Parayı, pulu, zenginliği değerli sanan yanımda gizlenir sarı elmam.

Tam kalbimin ortasında sevgiye yeşeren yanımdır yeşil elmam.

Kurtçuğum uyanır bir gün içimde. Hatırlatır bana dışımdakilerin gelip geçici olduğunu.

Ve öğrenirim zamanla, mutluluğun parayla satın alınamayacağını ve gerçek değerini mal mülk ile kazanılamayacağını.